

Isabel Allende Jocul RIPPER

Traducere din spaniolă de
CORNELIA RĂDULESCU

HUMANITAS
fiction

„Mama este încă în viață, dar o s-o omoare în Vinerea Mare, la miezul nopții“, l-a avertizat Amanda Martín pe inspectorul-șef, iar acesta nu i-a pus vorbele sub semnul întrebării, căci fata dovedise că știa mai mult decât el și decât toți colegii săi de la Departamentul Omucideri. Femeia era ținută în captivitate undeva pe suprafața de optsprezece mii de kilometri pătrați cât cuprinde golful San Francisco, mai aveau doar câteva ore s-o găsească în viață și el habar n-avea de unde să înceapă căutarea.

Copiii au numit primul asasinat „crima bătei de baseball la locul nepotrivit“, asta ca să nu umilească victima cu o denumire mai explicită. Erau cinci adolescenți și un domn de o anumită vârstă care se adunau prin intermediul computerelor pentru a participa la *Ripper*, un joc cu roluri.

În dimineața zilei de 13 octombrie 2011, la ora opt și un sfert, elevii clasei a patra ai școlii publice Golden Hills din San Francisco au intrat în sala de gimnastică tropăind în ritmul fluierului profesorului de sport, care îi îndemna astfel din pragul ușii. Sala, mare, modernă și bine echipată, ridicată grație generozității unui fost elev care făcuse avere chiar înaintea boomului imobiliar, era folosită și pentru ceremoniile de absolvire și pentru spectacole de teatru și muzică. Șirul de elevi trebuia să ocolească de două ori terenul de baschet pe post de încălzire, dar s-a oprit brusc înaintea unei descoperiri neașteptate: o persoană care zăcea pe calul de gimnastică

cu pantalonii în jurul gleznelor și cu mânerul unei bâte de baseball înfipt în fund. Copiii au înconjurat trupul uimiți, iar un puști de nouă ani, mai îndrăzneț, s-a aplecat să-și treacă degetul peste o pată întunecată de pe jos, stabilind că nu era vorba de ciocolată, ci de sânge uscat, în timp ce altul ridica un cartuș tras și-l vâră în buzunar pentru a-l schimba în recreație pe niște benzi desenate porno, iar o puștoaică filma cadavrul cu mobilul. Profesorul de sport, care continua să fluiera de zor, s-a apropiat țopăind de grupul compact de elevi și, văzând spectacolul care numai a glumă nu semăna, a făcut o criză nervoasă. Zarva a atras și alți profesori, care i-au dat afară pe copii cu strigăte și îmbrânceli, l-au luat pe sus pe profesorul de sport, au smuls bâta din fundul cadavrului și l-au întins pe podea, ocazie cu care au constatat că avea o gaură sângerândă în mijocul frunții. L-au acoperit cu două bluze de trening și au încuiat sala în așteptarea poliției, care a sosit după nouăsprezece minute; între timp, scena crimei ajunsese atât de contaminată, încât era imposibil să determini exact ce naiba se petrecuse.

Ceva mai târziu, în prima sa conferință de presă, inspectorul-șef Bob Martín a explicat că victima fusese identificată. Era vorba de Ed Staton, de patruzeci și nouă de ani, paznicul școlii. „Ce ne putești spune despre bâta de baseball?” a strigat un ziarist pe un ton inchizitiv, iar inspectorul, deranjat că se aflase de acel amănunt denigrant pentru Ed Staton și compromițător pentru așezământul educativ, a răspuns că asta se va stabili la autopsie. „Aveți vreun suspect? Paznicul era gay?” Bob Martín a ignorat bombardamentul de întrebări și a pus capăt conferinței, asigurându-i că Departamentul Omucideri avea să informeze presa pe măsură ce faptele vor ieși la lumină în urma anchetei începute sub conducerea sa.

În seara precedentă, un grup de elevi din ultima clasă repetase în sală o comedie muzicală pentru Halloween, o poveste de dincolo de mormânt, o combinație de zombi și rock'n-roll, dar de-abia a doua zi aflase tărașenia. La ora la care fusese comisă crima, după calculele poliției în jur de miezul nopții, nu

mai era nimeni în școală, doar în parcare erau trei membri ai formației de rock, care-și încărcau într-o furgonetă instrumentele. Au fost ultimii care l-au văzut pe Ed Staton în viață; și au spus că paznicul îi salutase ridicând mâna, după care plecase cu o mașină mică în jur de douăsprezece și jumătate. Între ei se afla o distanță destul de mare, parcare nu era luminată, dar erau siguri că era el, îi recunoscuseră la lumina lunii uniforma, deși nu erau siguri ce culoare sau marcă avea mașina. Și nici dacă în mașină mai era cineva; dar poliția a dedus că mașina nu era a victimei: a sa, un jeep *gris-perle*, se afla la doar câțiva metri de furgoneta muzicienilor. Experții au dedus că Staton plecase cu cineva care-l aștepta, revenind mai târziu să-și ia propria mașină.

La a doua întâlnire cu presa, șeful de la Omucideri a informat că paznicul își termina tura la șase dimineața și că nu se aflase de ce părăsise școala în noaptea cu pricina, pentru a se întoarce în clădire, unde îl aștepta moartea. Fiică-sa Amanda, care urmărise interviul la televizor, l-a sunat apoi ca să-l corecteze: nu moartea îl aștepta pe Ed Stanton, ci criminalul.

Prima crimă i-a mânat pe jucătorii de *Ripper* spre ceea ce avea să se transforme într-o obsesie periculoasă. Cei cinci adolescenți și-au pus aceleași întrebări pe care și le pusese și poliția: unde fusese paznicul în scurtul interval dintre momentul în care fusese văzut de muzicieni și ora la care murise? Cum a revenit la școală? De ce nu s-a apărut înainte de a fi împușcat în frunte? Ce semnificație avea bâta de baseball înfiptă în orificiul acela intim?

Poate că Ed Staton își meritase sfârșitul, însă nu morala îi preocupa pe puști, ci strict faptele. Până atunci jocul se limitase la crime fictive plasate în secolul al XIX-lea și într-o Londră veșnic cețoasă, unde personajele se confruntau ori cu răufăcători înarmați cu topoare sau ciocane de spart gheața, ori cu alți clasici stricători ai liniștii și păcii publice, dar Amanda Martín le-a propus să investigheze cele ce se petreceau la San Francisco, oraș la rândul său învăluit în ceață. Faimoasa

astroloagă Celeste Roko prevăzuse o baie de sânge în San Francisco, drept care Amanda se hotărâse să folosească această ocazie unică pentru a-i pune la încercare arta divinatorie. În acest scop a cerut ajutorul jucătorilor de *Ripper* și pe cel al prietenului ei cel mai bun, Blake Jackson, care întâmplător îi era și bunic, nebănuind că distracția asta avea să devină violentă și că mama ei, Indiana Jackson, avea să fie una dintre victime.

Jucătorii de *Ripper* erau un grup select de *freaks* răspândiți prin toată lumea, care comunicau prin Internet pentru a-l prinde și anihila pe misteriosul Jack Spintecătorul, depășind obstacole și învingând dușmanii apăruiți pe parcurs. În calitate de maestră de joc, Amanda plănuia fiecare aventură în funcție de abilitățile și limitele personajelor pe care jucătorii și le creau drept alter ego.

Un băiat din Noua Zeelandă, rămas paraplegic ca urmare a unui accident și ținut într-un scaun cu rotile, dar cu mintea liberă pentru a rătăci prin lumi fantastice și a se transporta atât în trecut, cât și în viitor, adoptase rolul Esmeraldei, o ți-gancă vicleană și curioasă. Un adolescent din New York, solitar și timid, care locuia cu mama și de doi ani nu ieșise din camera sa decât ca să meargă la baie, era sir Edmond Paddington, colonel englez la pensie, machist și infatuat, expertul în arme și strategii militare. La Montréal era o fată de nouăsprezece ani, care-și petrecuse scurta viață mai mult prin clinici specializate în dereglări alimentare și-și inventase personajul Abatha, un medium în stare să citească gândurile, să inducă amintiri și să comunice cu fantomele. Un orfan afro-american de treisprezece ani, cu un IQ de 156, bursier al unei academii pentru copii supradotați din Reno, alesese să fie Sherlock Holmes, căci făcea deducții și trăgea concluzii fără pic de efort.

Amanda nu avea un personaj anume. Rolul ei era să conducă jocul și să vegheze la respectarea normelor, însă în afacerea asta cu baia de sânge și-a permis oarece schimbări. De exemplu, a mutat acțiunea, tradițional plasată în Londra anului 1888, la San Francisco în 2012. Și, încălcând regulamen-

mul, și-a atribuit un ajutor, un mercenar, un polițai numit Kabel, un cocoșat nu foarte mintos, dar ascultător și loial, însărcinat să-i execute ordinele, oricât de trăsnite ar fi fost. Bunicul s-a prins imediat că numele era anagrama lui Blake. La șaizeci și patru de ani, Blake Jackson era cam bătrân pentru jocurile astea de copii, dar lua parte la *Ripper* pentru a împărtași cu nepoată-sa și altceva decât filmele horror, partidele de șah și problemele de logică pe care și le puneau reciproc și pe care le mai și câștiga uneori, dar doar după ce se consulta cu doi prieteni, profesori de filozofie și matematică la Universitatea California din Berkeley.

Ianuarie

Luni, 2

Întins pe burtă pe masa de masaj, Ryan Miller moțăia sub influența binefăcătoare a mâinilor Indianei Jackson, nivelul unu la Reiki, tehnica pusă la punct de budistul japonez Mikao Utsui în 1922. Miller știa, pentru că citise șazececi și ceva de pagini pe acest subiect, că nu exista vreo dovadă științifică cum că tehnica Reiki ar sluji la ceva, dar bănuia că ceva putere misterioasă o fi avut totuși din moment ce la conferința din 2009 a episcopilor catolici din Statele Unite fusese declarată periculoasă pentru sănătatea spirituală creștină.

Indiana Jackson ocupa cabinetul cu numărul 8 de la etajul doi al faimoasei Clinici Holistice din North Beach, în buricul cartierului italianesc din San Francisco. Ușa era vopsită în indigo, culoarea spiritualității, iar pereții în verde-deschis, culoarea sănătății. O plăcuță anunța cu litere cursive *Indiana, vindecătoare*, iar dedesubt, metodele sale: Reiki, magneți, cristale, aromoterapie. În micuța sală de așteptare atârna pe perete o pânză în culori țipătoare, cumpărată la o prăvălie asiatică, care o prezenta pe zeița Shakti, o jună senzuală cu plete negre și straie roșii, plină de bijuterii din aur, cu o spadă în mâna dreaptă și o floare în stânga. Zeița avea mai multe mâini, care țineau alte simboluri ale puterii sale, de la un instrument muzical și până la ceva care la prima vedere părea să fie un telefon mobil. Atât de devotată îi era Indiana zeiței Shakti, încât fusese gata să-și ia numele acesteia, numai că taică-său, Blake Jackson, a reușit s-o convingă că nici unei americance înalte,

blonde și trupeșe, cu alură de păpușă gonflabilă, nu i s-ar potrivea numele unei zeițe hinduse.

Deși neîncrezător prin natura muncii sale și prin antrenamentul său militar, Miller se lăsa îngrijit de Indiana cu un sentiment de profundă recunoștință, plecând după fiecare ședință ușurat și mulțumit, indiferent c-o fi fost datorită efectului placebo sau al amorului, cum susținea prietenul său Pedro Alarcón, sau datorită alinierii chakrelor, cum susținea Indiana. Ora asta tihnită era lucrul cel mai bun din viața sa solitară, găsea mai multă intimitate atunci decât în complicatele tăvăleli cu Jennifer Yang, cea mai constantă dintre amantele sale. Era un bărbat înalt și zdravăn, cu gât și spinare de luptător, brațe groase și tari precum copacii, dar cu mâini elegante de cofetar, păr castaniu, înspicat și tuns perie, dinți prea albi pentru a fi naturali, ochi deschiși, nasul spart și treisprezece cicatrice vizibile, socotind-o și pe cea din bărbie. Indiana Jackson bănuia că mai avea și altele, dar nu-l văzuse fără chiloți. Încă.

— Cum te simți?

— Minunat. Mirosul ăsta de desert mi-a deschis apetitul.

— E uleiul esențial de portocală. Și, dacă faci mișto, nu știi de ce mai vii, Ryan.

— Ca să te văd, femeie, doar pentru asta!

— Atunci zău că n-are rost, s-a supărat ea.

— Nu vezi că glumesc, Indi?

— Portocala are o aromă tinerească și veselă, două calități care-ți lipsesc, Ryan. Reiki e o metodă atât de puternică, încât practicanții de nivelul doi o pot face de la distanță, fără să-și vadă pacientul, dar pentru asta ar trebui să studiez douăzeci de ani în Japonia.

— Nici să nu încerci, fără tine ar fi o afacere proastă.

— Să vindecii nu e o afacere!

— Din ceva trebuie să trăiești. Câștigi mai puțin decât colegele tale de la Clinica Holistică: știi cât costă o ședință de acupunctură cu Yumiko, de exemplu?

— Nu știi și nu e treaba mea.

— Află că aproape dublu decât ceri tu. Lasă-mă să-ți dau mai mult, a insistat Miller.

— Aș prefera să nu-mi plătești deloc, pentru că suntem prieteni, dar atunci precis că n-ai mai veni. Tu nu poți datora nimănui nimic, orgoliul e păcatul tău.

— Și ți-ar fi dor de mine?

— Nu, pentru că am continua să ne vedem în alte locuri, ca și până acum, dar ție ți-ar fi dor de mine. Recunoaște că tratamentele mele te ajută. Adu-ți aminte ce dureri aveai când ai venit prima dată. Săptămâna care vine îți fac o ședință de magneți.

— Dar și de masaj, sper, ai mâini de înger.

— Bine, fie și masaj. Și îmbracă-te odată, omule, că așteaptă și alt client.

— Nu ți se pare ciudat că toți clienții tăi sunt bărbați? a întrebat Miller coborând de pe masă.

— Nu sunt numai bărbați, am și femei, copii și un canis cu reumatism.

Miller era convins că, dacă restul clientelei masculine era ca el, precis că plătea mai curând ca să se afle aproape de Indiana decât pentru că avea încredere în improbabilele metode curative. Căci el de asta venise prima dată la cabinetul 8 și i-o și mărturisise femeii la cea de a treia ședință, ca să evite orice neînțelegere și pentru că atracția inițială lăsase locul unei simpatii respectuoase. Ea pufnise în râs, nu era chiar o noutate pentru ea, și îi spusese că după două sau trei săptămâni, când avea să constate rezultatele, avea să-și schimbe părerea. Ryan a făcut pariu pe o cină la restaurantul său preferat: „Dacă mă vindecii, plătesc eu, dacă nu, plătești tu”, i-a zis, așteptând să o vadă într-un decor mai propice conversației decât cămăruțele acelea vegheate de omniscienta Shakti.

Se cunoscuseră în 2009, pe o alee șerpuită a parcului de stat Samuel P. Taylor, printre copaci milenari înalți de o sută de metri. Indiana traversase golful San Francisco cu vaporeșul, cu bicicleta la bord, iar odată ajunsă în comitatul Marin pedalară câțiva kilometri până în acest parc ca să se antreneze

pentru o cursă ciclistă pe etape până la Los Angeles, care urma să aibă loc peste câteva săptămâni. În principiu, sportul i se părea o activitate inutilă, a se menține în formă nu era o prioritate pentru ea, dar era vorba de o campanie anti-SIDA la care fiică-sa, Amanda, se hotărâse să ia parte și nu putea s-o lase singură.

Se oprise să bea apă din sticlă, cu un picior pe pământ și fără să se dea jos de pe bicicletă, când Ryan Miller a trecut alergând pe lângă ea, cu Atila în lesă. N-a văzut câinele decât în ultima clipă și, de frică, a căzut cu bicicleta cu tot. Cerându-i mii de scuze, Miller a ajutat-o să se ridice și s-a apucat să îndrepte roata strâmbată, în timp ce ea se scutura de praf, interesată mai curând de Atila decât de propriile vânătăi, căci în viața ei nu mai văzuse un animal așa de urât: plin de cicatrice și rosături, cu un bot din care lipseau mai mulți dinți, dar din care răsăreau doi colți metalici stil Dracula, cu o ureche ciumpăvită, retezată parcă cu foarfeca. L-a scărpinat pe cap cuprinsă de milă și a dat să-l pupe, dar Miller a oprit-o brusc.

— Nu! Nu-ți apropia fața de el, Atila e câine de război.

— Ce rasă e?

— *Malinois* belgian cu *pedigri*. În condiții normale e mai bun și mai puternic decât un ciobănesc german, cu avantajul suplimentar că are spatele drept și că nu suferă de afecțiuni ale trenului posterior.

— Și ce-a pățit bietul de el?

— A supraviețuit exploziei unei mine, a lămurit-o Miller, în timp ce uda o batistă în apa rece a pârâului, unde cu o săptămână în urmă văzuse somoni luptând împotriva curentului în anevoiosul lor drum către locul unde aveau să-și depună icrele.

I-a întins batista udă ca să-și curețe julturile de pe picioare. Miller purta pantaloni lungi de sport, o bluză de trening și o vestă cu aspect blindat: i-a spus că avea douăzeci de kile și era pentru antrenament – când și-o scotea pentru concurs, avea impresia că plutește. S-au așezat să stea de vorbă pe rădăcinile groase ale unui copac, vegheați de câinele care urmărea

atent fiecare gest al stăpânului, ca și cum ar fi așteptat un ordin, și amușinând-o din când în când discret pe Indiana. După-amiaza era calduță, mirosea a pini și a humus, razele soarelui străpungeau ca niște lăncii coroanele arborilor, se auzeau păsărele, roiuri de țânțari, apa care sărea peste pietre și briza care sufla. Scena ideală pentru prima întâlnire dintr-un roman de dreapta.

Miller fusese un *navy seal*, forțele speciale care execută misiunile cele mai secrete și mai periculoase. Făcuse parte din Seal Team 6, cea care în luna mai a anului 2011 avea să ia cu asalt reședința lui Osama bin Laden din Pakistan. Unul dintre foștii săi colegi avea să-lucidă pe liderul Al-Qaida, dar firește că Miller nu știa că acest lucru avea să se întâmple doi ani mai târziu și nimeni n-ar fi putut să prevadă acest lucru, în afară de Celeste Roko, care cerceta planetele. El se retrăsese în 2007, după ce-și pierduse un picior în luptă, ceea ce nu-l împiedica să participe la triatlon, după cum a informat-o pe Indiana. Femeia, care până atunci se uitase mai mult la câine, a observat atunci că un picior se termina cu un fel de paletă curbată.

— Este o Flex-Foot Cheetah, care reproduce mecanismul de propulsie al ghepardului, felina cea mai rapidă din lume, i-a arătat el proteza.

— Și cum se prinde?

Și-a ridicat cracul pantalonului și i-a arătat cum se prindea de mont.

— E din fibră de carbon, e ușoară și atât de perfectă, încât lui Oscar Pistorius, sud-africanul cu ambele picioare amputate, erau gata să-i interzică s-o folosească la jocurile paralimpice, pretextând că astfel avea să fie avantajat față de ceilalți atleți. Modelul ăsta e pentru alergat. Mai am și alte proteze, una pentru mers și alta pentru mersul pe bicicletă, a spus fostul soldat, adăugând mândru că erau ultimul răcnet al tehnologiei.

— Te doare?

— Câteodată, dar altele mă dor mai rău.

— Care altele?